

Niemand

F.M. van 't Clooster

ISBN: 9789402149890

© Copyright 2016 F.M. van 't Clooster

Niemand

Verloren loop ik,
als op een eerste schooldag,
langs mensen grijnzend
vol van zichzelf.

De muren vaal en grauw
wijzen de weg niet,
de jonge, knappe vrouwen
vol van toekomst evenmin.

Sierlijk slingeren ze
behendig langs mij heen.
Verlangend naar mededogen
kruist mijn ziel, als een slagschip,
zijn bestemming.
Al tijden lang steeds net gemist.

Was het nacht: de poolster
wees mij mijn plaats.

Maar nu in dit verblindend licht
staat mijn naakte ziel
open en bloot
onder een niets verhullende hemel.

Niemand lacht me uit.

Kluzenaar

Ik ben geen psycholoog.
Mijn hoofd is liefst verweesd en leeg.
Een kluzenaar in zijn geliefde cel.

Mijn hersens doolden rond
voor lange tijd in streken
mistig en benauwd, als in een moeras,
volgestouwd met flarden damp die roepen:
ja of nee, zwart en wit,
dom of slim, mooi en lelijk.

Maar in november
schudde de koude lucht
mij onbarmhartig zacht door elkaar.

Ik zie plots schapen
hun weg zoekend tussen struiken,
blèrend, als zagen zij een spook.
Ik zie witte wolken zwanger van niets,
zij drijven in een eindeloze, blauwe oceaan.
Ik zie mijzelf; een geest die weer tot leven komt.

Straks slaat de warmte om mij heen
en dool ik verder in mijn brein.
Totdat de wereld buiten
schoon en wreed
mij terugbrengt tot mijn doel:
een kluzenaar te zijn.

College

De grote zaal zo hel verlicht
bevat geen vuur maar neonlicht.

De wetenschap ...
spreekt ... van vuur en vlam ontdaan
tot jonge meisjes
die gedwee en kalm
de woorden als raadsels
van verre gadeslaan.
Goed opgevoed
en ook van goede wil.
Zij kijken gedwee op hun mobiel
en glimlachen, soms heel even, stil.

Bewaren zij hun vlam en vuur
voor deze avond, deze nacht misschien?
Als zij met lichaam en ziel vervoerd
opgaan in de wetenschap
die, minder kaal en kil,
het leven heet?

Ik zit er tussen
zo ver als mogelijk er vandaan,
het neonlicht bestraalt mijn ziel;
het raakt mij niet.

Kerk

Deze plaats, aan God gewijd,
lijkt wel op een fabriek
waar men planken zaagt,
van dik hout. De wierook
is lang afgeschaft
en wordt – naar ik vrees –
ook in de zielen
niet gevonden,
helaas.

Zelfs het glas-in-lood
ziet er zo anders uit,
zo laag-bij-de-gronds,
zo anders dan in de tijd dat
de Almachtige zelf
nog ter kerke ging,
lang vervlogen dagen.

De dominee weet van wanten.
Ik voel een doffe pijn in m'n hart
waarin – ook door eigen schuld –
de wierook, sinds lang,
verdroogd en niet ontstoken is.